

TROLDE

Eventyr

af
Poul la Cour

POUL LA COUR OG TROELS TRIER

TROLDEN

TØJLET, TÆMMET OG TAGET I TJENESTE

KJØBENHAVN OG KRISTIANIA
GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

FORLAGETS BOGTRYKKERI

1906

TEGNINGER AF TROELS TRIER

U^H—Oldefar! Hvor fælt det tuder derude! — Og saa de Lyn og Tordenskrald, som tager paa Vej, som de skulde slaa al Ting omkuld. Du sagde iaftes, at der er ikke noget saa galt, det er jo godt for noget. Nej, saa var det rigtignok noget andet iaftes derude under den grønne Lind.

Ja, saaledes tænkte jeg ogsaa en Gang, min lille Pige; men hvad der synes rædsomst, ja, ondartet, kan stundom vise sig helt anderledes, naar vi lærer det at kende.

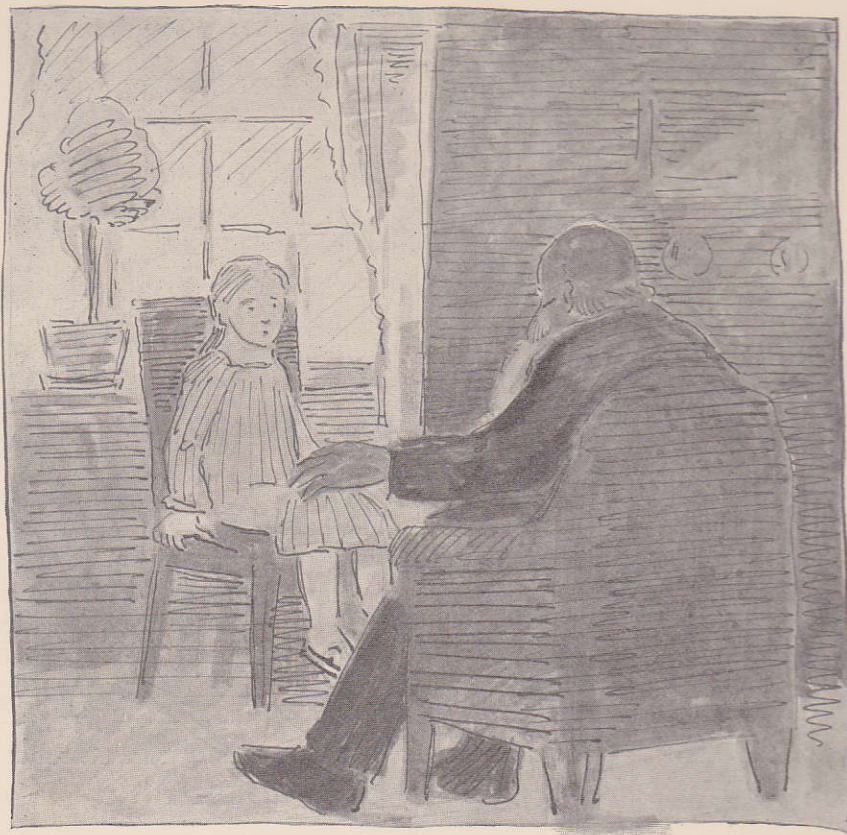
Naa, vidste jeg endda blot, hvad dette Uvejr var godt for!

Hvad om jeg brugte det til at fortælle dig et Æventyr! Vi sidder jo her lunt og godt inden Døre, og du holder jo meget af Æventyr.

Aa, ja! Fortæl ét, Oldefar! et virkeligt Æventyr!

Et virkeligt Æventyr vil du have? Ja, det skal du faa — et rigtig virkeligt Æventyr, for jeg har selv oplevet det. Det er Æventyret om Trolde.

Men, Oldefar dog, det kan da ikke være et sandt Æventyr, for du tror jo slet ikke selv paa Trolde.

Ja, men jeg har troet paa Trolde, oven i Købet paa mange forskellige Troldefamilier. Men jeg har opdaget, at der er kun én, og den fortjener endda ikke Navn af Trolld, uden for saa vidt som den har en utrolig Evne til at forvandle sig, saa at det er et rent Trylleri, hvor den er paa Spil. Jeg véd saa mænd knap, hvilket andet Navn jeg skal give Trollden. Jeg tror nok, at han selv har ansøgt om en Navneforandring i den nyeste Tid. Han vilde gerne have Familienavnet „Energi“; men de fleste kalder ham til daglig Brug „Kraft“. Jeg er nu lidt gammeldags, saa jeg kalder ham nu med hans gamle Navn „Trolld“.

Men nu er jeg da bleven saa klog, at jeg kan forstaa, at der er kun én Slags. Det faldt mig ikke ind, at de mange forskellige Troldeskikkelser, jeg saa i min Barndom, ofte kunde være en og samme Person.

Undertiden saa jeg ham i hans rigtige Troldeskikkelse¹⁾, hvis hele Tilværelse bestaar i at være paa Farten. — Men saa kunde han ligge som et sammenrullet Pindsvin²⁾, der lader, som det var dødt. Det ligger ganske stille hen, men lurur blot paa en Lejlighed til at udfolde sin Kraft.

Og snart er han kælen som en Kat³⁾, der stryger sin Kind op ad dine Ben; men Katten har Klør⁴⁾, og tager du dig ikke iagt, kan Klørerne være der, før du ved det.

Snart viser han sig som en Slange⁵⁾. En lille Ridse⁶⁾ i din Hud af hans Tand er nok til at gøre det af med dig. Men i denne Skikkelse har Trollden mange vidunderlige Egenskaber.

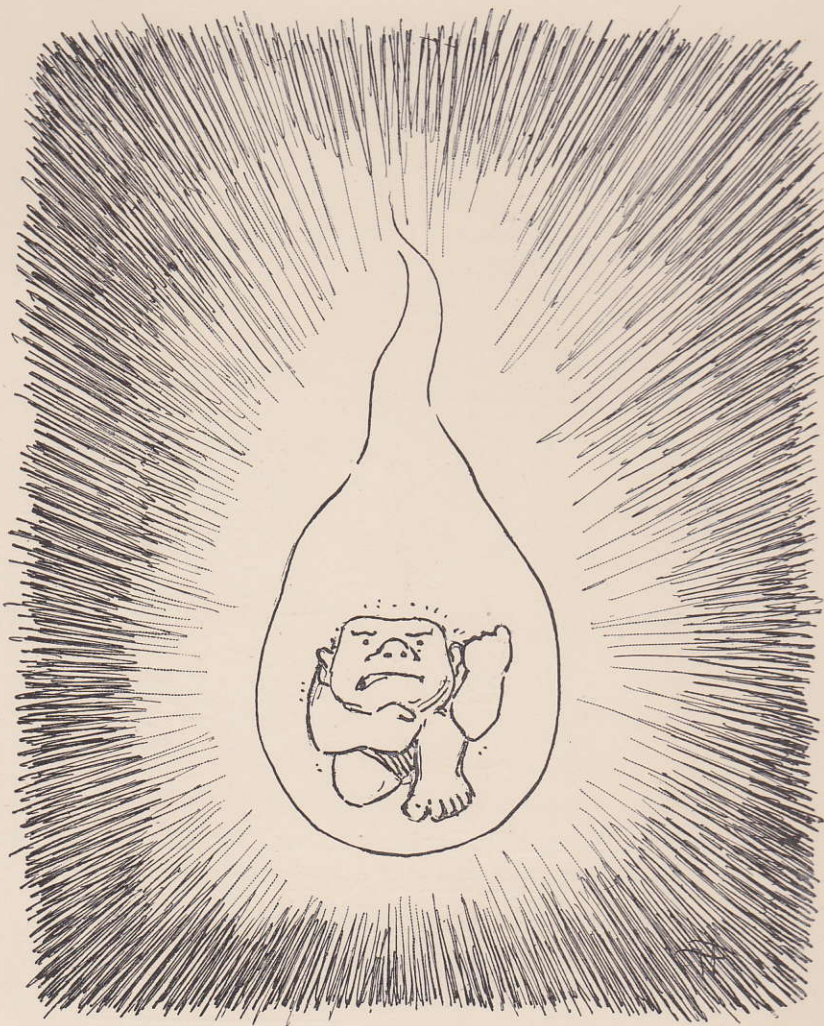
GLOSER: ¹⁾ Bevægkraft. ²⁾ Opstemmet Vand, optrukket Uhrlod eller Uhrfjeder ³⁾ Varmen. ⁴⁾ Ilden. ⁵⁾ Elektriciteten. ⁶⁾ Lynet.

Stundom klæder han sig i den bare Luft⁷⁾, og da farer han gennem dit Øre midt ind i dig. Naar han er i denne Skikkelse⁸⁾, kan dit Møde med ham blive skæbnesvangert, for inden i dig bringer han det til at se ud, ganske som der var paa det Sted, hvor han sidst kom fra: stygt eller smukt, sørgeligt eller glædeligt, vredt eller mildt.

Endelig kan Trolden være skilt i to Halvdele, en Højrehalvdel og en Venstrehalvdel, og hver Del ligger, som om den var død eller dog ganske hjælpeløs, for skønt Halvdelen længes usigelig⁹⁾, efter at danne Trold paany, saa kan de dog ofte ligge der Side om Side i Timer, Dage ja Aar, inden de faa deres inderlige Ønske opfyldt. Og dog, et lille Vink¹⁰⁾ kan gøre det. Saa farer han hel og holden omkring, saa spillevende, som om han aldrig havde været delt i to; og da er han gerne i Kattens Skikkelse.

Men hvilken Skikkelse end Trolden har, saa vejer han ikke det mindste. Derimod fylder han gerne den Ting ud, han er i. Er den stor, bliver der kun lidt Trold i hver Del; men er Tingen lille, saa han kun har lille Plads, saa bliver han let ilter; og vee den, der rører ved saadan en lille Ting med Trold i, medens samme Trold ingen Fortræd gør, naar han har bedre Plads¹¹⁾

Trolden kan gaa fra en Ting over i en anden. Han kommer lettest fra det, naar Tingene rører ved hinanden; men han kan ogsaa springe milevidt — om saa skal være fra Solen til

GLOSER: ⁷⁾ Lyden. ⁸⁾ Ordet. ⁹⁾ Kemisk Tiltrækning (Kul og Ilt). ¹⁰⁾ Med en Tændstik. ¹¹⁾ En Flamme brænder; men fordelt paa hele Stuens Varme, er Varmen kun behagelig.

Jorden eller fra Jorden til Maanen¹²⁾, og naar han saaledes er paa Langfart, kan han stundom rejse saa langt, at endog vor Tanke, som ellers nok kan rejse lige saa hurtigt, ikke kan følge ham. Naar han nemlig saaledes springer, farer han gerne frem efter en ret Linie; men hvis den nu hverken rammer Sol, Maane eller Stjerner — hvor gaar han saa hen?

Hvor gammel egentlig Trollden er, véd jeg ikke; for han er ældre end mig. Men hvad jeg har oplevet med ham, det skal jeg nu fortælle dig.

Og det er virkelig sandt, Oldefar?

Ja, saa sandt som, at jeg sidder her.

Den Gang jeg var en lille Dreng, kom Trollden tidt til mig i sin rigtige Troldeskikkelse og legede med mig. Jeg lurede ham snart af, at jeg ved Hjælp af en Bue kunde pakke ham ind i en Pil, der da for afsted, som om den var besat. Da jeg først blev vant til at omgaas ham i den Skikkelse, fik jeg ham ofte til at løbe mit Ærinde, saa at jeg endog kunde tage Kampen op med Vilddyr, der ellers er meget stærkere end jeg.

Naar jeg byggede Huse og Fæstninger, kneb det tidt for mig at løfte de store Sten. Men Trollden legede jevnlig „Vippe“ med mig; og naar den store Trolld satte sig paa den korte Ende af Vippen og jeg paa den lange, kunde jeg magelig vippe ham; og naar Stenen viste sig ligesom fortroldet, saa at jeg ikke kunde røre den af Pletten, saa kendte jeg Fiffet med Vippen, og — Trolddommen hævedes.

Jeg hittede ogsaa paa flere andre Ting, hvormed jeg kunde magte Trollden; men han var mig dog tidt helt ubegribelig og lunefuld.

Saa hændte det en Dag — jeg mindes det saa grant, som det var igaar —, at jeg sad paa Stranden af det vinblaa Middelhav under den klare Himmel og grundede og ridsede i Sandet med min Finger¹³). Da kom Trollden og gav sig i Snak med mig saa fortrolig som aldrig før.

Da jeg først havde mærket, hvor morsomt det var at snakke med ham, slap jeg ham ikke i Hast igen. Hver Gang han vilde til at gaa, udtalte jeg min Paaskønnelse af hans Fortrolighed, og Redelighed — og dette kunde Trollden i Grunden godt lide at høre, ligesom et Svin godt kan lide at blive renlig behandlet — det er en stor Fejltagelse, at Svinet holder af Svineri. Og snart gik Samtalen igen i den mest aabenhjærtige Fortrolighed.

Fra den Tid af blev jeg klar paa, at det er rent galt at behandle Trollden som et underfundigt Væsen. Der er ikke redeligere Person paa hele Jorden end han. I alle sine Omskiftelser er han bestandig sig selv lig¹⁴); og naar man først rigtig kender ham, kan man faa ham til — næsten alt, hvad det skal være. Ja, jeg var endog vis paa, at jeg kunde have faaet

ham til at „vippe Jordkloden, hvis jeg selv havde haft et Sted at staa imens“¹⁵⁾. Hvor var jeg dog glad over denne Samtale! Hvor havde jeg dog tidligere miskendt ham! Saa-
dan en ærlig Karl, der aldrig viger et Haarsbred fra sit Ord! Men man maa naturligvis ikke forlange Urimeligheder af ham. Dem har han aldrig lovet, om der end er dem, der mener at have luret ham af, at han kan paatage sig saadanne. Man kan virkelig ogsaa være urimelig overfor en Trolde og f. Eks. forlange, at han skal overgaa sig selv¹⁶⁾. Det er da ogsaa værst for én selv, naar man faar sligt i Sinde; for saa bliver Trolde stum af Ærgrelse, ja rent ud

som en Sten, som man forgæves løber Panden imod, til man tilsidst gaar fra Forstanden.

Der var dog noget, som det varede længe, inden jeg fik Trolde til at gøre, skønt han meget godt kunde.

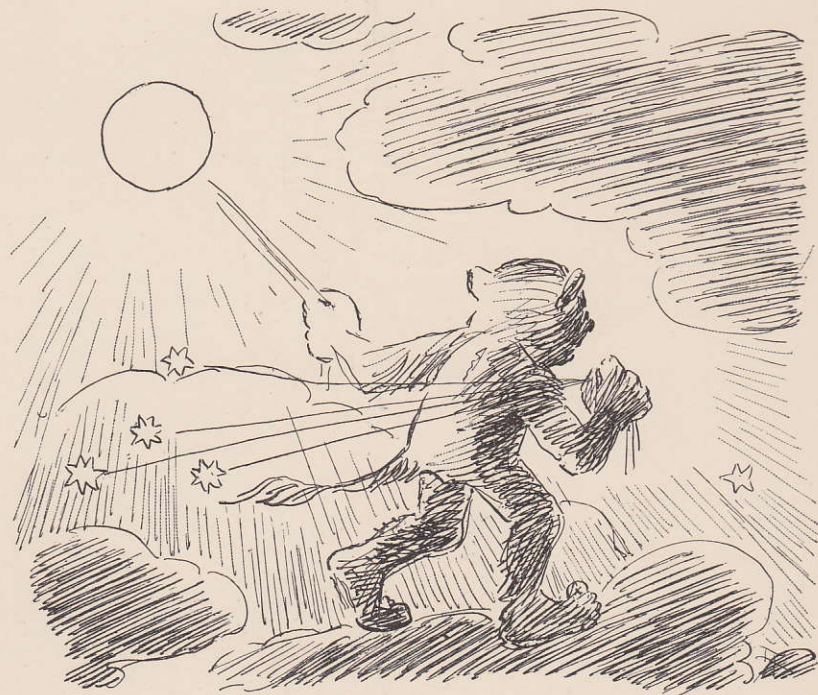
Naar han gik hen over Himlen med Sol og Stjerner, havde jeg længe beundret, hvor roligt og jevnt han kunde færdes. Jeg benyttede mig deraf og indrettede min Søvn og mine Maaltider derefter¹⁷⁾; men altfor ofte skjulte han sig bag Skyerne, og saa kunde det jo ikke nytte mig, at han gik jevnt. Jeg kom til saadanne Tider i stor Forlegenhed. Da forsøgte jeg at faa en Trolde til at bevæge sig jevnt i mit eget Hus; men det voldte mig meget Bryderi. I denne Henseende blev han i lange, lange Tider ved at spille den lunefulde. Aldrig vilde han gaa rigtig jevnt og paalideligt i mit Hus. Snart puttete jeg ham i Vand, snart i Sand¹⁸⁾; men lige meget hjalp det. Altid var han lunefuld. Jeg troede virkelig tilsidst, at han morede sig med

GLOSER: ¹⁵⁾ Archimedes' egne Ord. ¹⁶⁾ Evighedsværket, Perpetuum mobile, der skulde kunne gøre en Kraft større, end den ellers er. ¹⁷⁾ Solskiver og Stjerneagttagelser blev brugt til Klokkets angivelser. ¹⁸⁾ Vand- og Sanduhre.

at ærgre mig; og derfor lod jeg som ingen Ting, eller rettere lod, som om det var ganske andre Ting, jeg vilde have ham til, lod ham sætte „Kirsten Kimer“ eller „de hellige 3 Konger“ eller andre ansete Personer i Bevægelse og vække saa megen Opsigt med dem fra Kirke-taarne og lignende Steder, at store Skarer ofte samledes beundrende paa Torvet; men lige meget hjalp det. Trollden lod sig ikke narre; han var lige lunefuld¹⁹⁾.

Tilsidst hittede jeg paa en List²⁰⁾. Jeg fik fat i en lille Trolldunge, som jeg satte op at gyng²¹⁾; og saa sagde jeg til den gamle Trolld: „Nu kan du gerne have Lov til at tage dig et Hvil som sammenrullet Pindsvin²²⁾, men først maa du give Ungen et saadant Skub, at den bliver hængende deroppe i Luften. Lykkes det ikke første Gang, maa du prøve igen. Du faar ikke rigtig Hvil, før du har gjort det“.

Dette Krigspuds hjalp. Trollden gik villigt ind derpaa; han følte formodentlig sin Magtfuldkommenhed overfor Ungen i den Grad, at han ventede at gøre det af i et eneste Skub.

Sammenrullet som han laa der, gjorde han derfor blot en ganske lille, men arrig Bevægelse, saa at en af hans Pigge puffede Trolldungen i Bagen, saa den gyngede opad; men den blev ikke hængende deroppe, men kom tilbage igen. Da ærgrede Trollden sig og gav et nyt Skub med den næste Pig ligesom første Gang, vis paa, at nu skulde det nok forslaa; men Ungen kom dog tilbage igen; og saaledes blev det ved at gaa. Stadig gyngede Ungen frem og tilbage med et bredt Grin og fandt, at det var evige Løjer. Saaledes blev de to nu ved, den ene med at more sig, den anden med at ærgre sig; og naar jeg nu vil vide hvad Klokken er, gaar jeg hen og ser, hvor langt Pindsvinet er kommen med sine Pigge²³⁾.

GLOSER: ¹⁹⁾ Middelalderens kunstfærdige Dukker paa Taarnuhrene var en tarvelig Trøst lige over for Uhrenes daarlige Gang. ²⁰⁾ Galilei og Huyghens (1656). ²¹⁾ Pendulet. ²²⁾ Optrukket Lod eller Uhrfjeder. ²³⁾ Hemhjulet, der holder Pendulet i Gang, slipper selv kun frem med 1 Tand for hver Gang, Pendulet svinger.

Men hør nu om Trolden i Katteskikkelse!

Som Barn havde jeg altid Katten i Sovekammeret ²⁴⁾. Gerne laa den med sin bløde Pelts opad min Kind. Jeg drømte da ofte vidunderlige Ting, som Katten gjorde. Især drømte jeg, at jeg gik ud i den vide Verden, og Katten fulgte mig.

Saaledes gik det. Katten hjalp mig paa mange Maader til Føde og værgede mig mod

Udyr og fjendtlige Magter, saa at jeg altid hurtig følte mig hjemme, hvor jeg slog mig ned, og Katten tog Plads ved min Arne. Der sad den og knurrede og fortroldede ²⁵⁾ alt, hvad jeg bragte hjem med fra Jagten, og som ellers ikke kunde have været brugt til andet end Legetøj, fortroldede det saaledes, at det endog overgik de Bær og Frugter, der voksede i mit Barn-domshjem, især deri, at de ganske anderledes lagde Kraft i min Arm.

Tidt gjorde Katten sig rigtignok usynlig for mig; men jeg vidste, hvorledes jeg altid kunde

GLOSER: ²⁴⁾ Menneskeslægtens Vugge stod i de varme Lande. ²⁵⁾ Kogte, stegte, bagte.

kalde paa den igen. Jeg gned bare et Par Stykker Træ ihærdigt mod hinanden, og vips! kom Katten tilsyne. Derfor tog jeg mig det ikke saa nær, naar den paa min Vandring stundom forsvandt; jeg vidste jo, hvorledes jeg skulde faa fat paa den igen.

Jeg kom til fjerne, fjerne Lande, langt mod Nord, hvor der saa helt anderledes ud end i mit Barndomshjem. De Blomster, som voksede her oppe, var ikke saa yppige og frodige som hist. De var fattige i Pragt og Vækst; ja, til Tider var de alle hvide; men Luften var saa frisk og stærk, og min Fod saa underlig let. Jeg følte Kraften svulme i mig til Idræt og Daad. Det kunde ogsaa gøres nødig; for til Tider kunde Stormen suse gennem Skoven over Sletten, og da gjaldt det at staa fast som Mand og faa tømret et Hus, der kunde staa, og hvori jeg kunde styrke og hvile mig. Og dér var Katten min bedste Ven, hvad enten den fortroldede, hvad jeg hentede hjem fra Skov og Sø og Mark, eller den med sin skarpe Tunge²⁶⁾ slikkede det Værktøj, jeg smedede mig.

Længe, længe troede jeg, at Katten saaledes kun var et Hjemmedyr, som jeg kunde faa til at hjælpe mig ved min Arne. Ikke faldt det mig ind, at det var den samme, som til andre Tider besøgte mig i rigtig Troldeeskikkelse. Vistnok kunde jeg kalde Katten frem ved at gnide to Stykker Træ mod hinanden; men hvor kunde jeg tro, at den rigtige Trolde paa den Maade selv kunde blive til Kat²⁷⁾.

Ofte havde jeg siddet ved Arnen og stirret paa min Kat og været Vidne til dens vidunderlige Forsvinden og gjort mig mange sære Tanker om, hvor den nu egentlig blev af, naar den saaledes forsvandt for mine Øjne.

Men saa hændte det en Dag, da Dampen for hvæsende ud af Kedlens Tud, at jeg kom

paa den Tanke, om det ikke var Katten, der havde paataget sig Troldeskikkelse og nu forsvandt i den Forklædning. „Det skal du ikke faa Lov til!“ tænkte jeg og stoppede Tuden for Trolden. Da blev han ilter, spændte og sparkede der inde i Kedlen og rasede vildere og vildere, som om han vilde sprænge den for at komme ud. „Haa, Haa!“ tænkte jeg, „komme ud kan du nok faa Lov til, men du skal først gøre Gavn derfor!“ Saa satte jeg en Lem i Tuden²⁸⁾, og nu maatte Trolden skubbe Lemmen foran sig for at komme ud.

I Forvejen havde jeg jo lært, at jeg kunde faa ham til at gøre, hvad det skulde være, naar jeg blot stillede rigtig an med Vipper, Hjul o. l., og nu vidste jeg altsaa, at det i Fremtiden ikke mere behøvede at bero paa hans Forgodtbefindende, om han overhovedet vilde besøge mig og hjælpe mig, nu kunde jeg altid kalde paa Katten og dermed paa Trolden, ja, faa

ham fuldstændig i min Magt. Naar jeg havde ham indespærret i Kedlen, beroede det paa mig selv, hvorledes jeg vilde behandle ham.

Og hvor er han dog kæmpestærk!

Snart spænder jeg ham for mit Vogntog: 20—50 Vogne i Følge. Han farer afsted med det raskere, end Hest kan rende.

Snart binder jeg ham som en Svane for mit Skib, og han farer med brusende Vinger imod Storm og Bølger.

Snart spænder jeg ham for min Rok eller min Væv; og han alene udretter, hvad Tusinder af Fingre ikke kunde gøre.

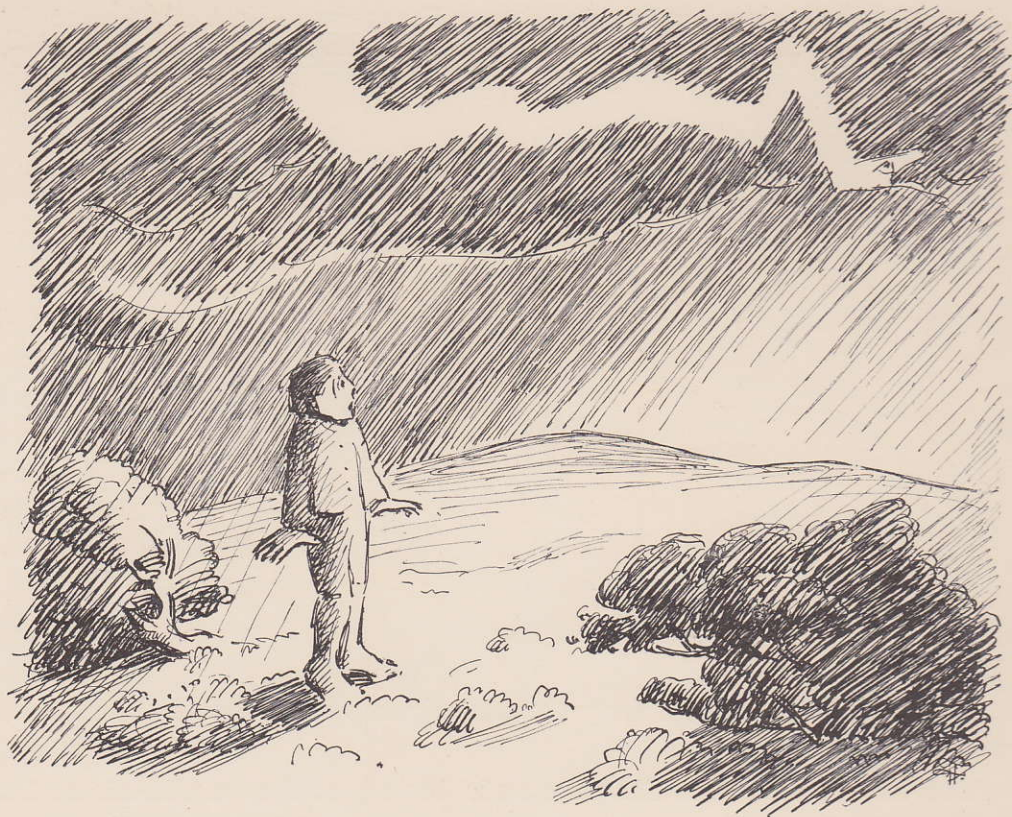
Snart lader jeg ham svinge en Forhammer saa tung, saa ingen Elefant vilde kunne løfte den.

Snart lader jeg ham bore Hul igennem et Fjeld, saa stort, at mit Vogntog kan færdes derigennem ligesaa let, som en Myre kravler gennem et Rør; men Hullet er saa langt, at naar man er midt inde i det, kan man hverken se Dag til den ene eller den anden Side.

GLOSER: ²⁸⁾ Stemplet og Cylinderen blev indført af Papin (1647—1714).

Mest skrækslagen var jeg dog som Barn, naar jeg saa den iltre Slange bugte sig i et Spring over mit Hoved eller ned i Jorden. Saa jeg forstaar saa godt, lille Pige, at du ikke var glad ved Lynilden før.

Tidt hørte man ogsaa, at den havde slaaet sin Gifttand i Mennesker eller Dyr, og ofte fulgte Katten i dens Spor og fortærede, hvad den havde slaaet ned; men til andre Tider gik Slangen dog sin Vej, og lod sit dræbte Bytte ligge.

Ikke tænkte jeg den Gang paa, at Slangen havde noget at gøre med en Leg, der optog mig meget som Barn.

Jeg pudsede et Stykke Rav; og se! pludselig sad der en lille bleg Orm paa det og sugede smaa Haar og Fnug til sig ²⁹⁾; men rørte jeg ved det, forsvandt den øjeblikkelig. Jeg tænkte mig, at der var noget aandigt derved, siden det straks veg for mine jordiske Fingre.

Siden fandt jeg, at baade Glas, Lak og Harpiks kunde fremkalde denne Aand eller Trolde, mens den flygtede for de fleste jordiske Ting. Først længe, længe efter gjorde jeg den Opdagelse ³⁰⁾, at den ogsaa kunde bo i alle andre Ting, naar de blot hvilede paa Rav, Glas eller

lignende, og at Trollden bevægede sig med meget større Frihed paa de andre Ting, især paa Kobber.

Nu gav jeg mig rigtig til at lege med Trollden; for nu vidste jeg, hvorledes jeg skulde holde ham fangen, og hvorledes jeg skulde faa ham til at smutte derhen, hvor jeg vilde have ham. Naar jeg anbragte Kobberstænger og Kobberkugler paa Glasstænger og satte Kobberet i Berøring med hinanden, var han næsten som allestedsnærværende i Kobberet; og hvis enten noget andet Kobber eller jeg selv, som stod paa Jorden, rørte ved et eller andet Sted af det Kobber, hvori han var fangen, foer han med Lynets Fart gennem Kobberet eller ned i Jorden.

Under denne Leg voksede den lille Orm sig efterhaanden større og stærkere. Den be-

gyndte at sprude Ild, og det gik op for mig, at den maatte være Frænde til den fæle ustyrlige Slange.

Saa faldt det mig ind³¹⁾, at Slangen maaske bar sig ad ligesom den mindre Orm. Jeg opstillede en Kobberstang ved mit Hus; og se! nu rørte den det ikke mere; sprang den ned, blev det i Stangen.

Men alt som jeg bedre lærte Troldens Slangenatur at kende, gik der mere og mere op for mig.

At Trollden kan ligge tvedelt og saa pludselig forene sig og blive til Kat, havde jeg længe vidst; men nu fandt jeg tillige, at to saadanne Halvdele kan forene sig, saa der fremstaar en Orm eller Slange³²⁾; og nu gik det Slag i Slag med at faa Trollden til at gøre mig til Villie, ja med at gøre Verden til en ren Æventyrverden med det ene Vidunder større end det andet, som ikke staar tilbage for dem, jeg drømte om i min Barndom.

GLOSER: ³¹⁾ Benjamin Franklin 1752. ³²⁾ Alexander Volta 1800, kemisk Forening kan give elektrisk Strøm.

Da jeg saa, hvor hastig han farer gennem Kobber og Jern, fandt jeg snart paa at bruge ham som Sendebud³³⁾. Og Mage til Sendebud har vel næppe nogen drømt om. Med Tankens Fart er mit Bud lige bestemt paa det Sted, jeg befaler, i samme Øjeblik, som Budet er afsendt, og aldeles punktligt.

Men da Slangetale er noget prikken, er det nu lykkedes mig at dressere Slangen saaledes, at naar den modtager Ordren lige af min Mund, gør dette et saadant Indtryk paa den, at den afleverer Beskeden netop med samme Tonefald³⁴⁾, saa at den, der kender min Røst, tror at høre mig selv tale ud af Slangens Muud.

Slanger holder jo af at sole sig. Det er vel derved, de selv faar Solkraft. I min Barndom var det kun til visse Tider og til min store Rædsel, at den udslyngede sin Solglans, som blændede mit Øje, og ofte hug den da samtidig sin Gifttand i det, der var nærmest. Men nu har jeg tøjlet og

tæmmet Trolden. Medens den vilde Slange, naar den farer afsted, afvæbnet maa fare gennem Kobberstangen, der staar Vagt ved mit Hus, maa nu Tusinder af tamme Slanger gøre Tjeneste ved at udsende Sollys³⁵⁾ — og ikke lunefuldt og glimtvis, men smukt, roligt, jevnt og klart, saa de forvandler Natten til Dag; for det er tidt stærke Slanger, jeg har i min Magt nu, som intet dødeligt paa den hele Jord kunde staa for, om jeg slap dem løs; men de er vel tøjlede, og jeg skal nok styre dem.

I min Barndom havde jeg drømt om „de Visers Sten“, hvis mærkeligste Egenskab er at kunne skabe. Hvor maatte det være herligt, blot at behøve at befale — og saa stod det dér.

Kunde jeg finde de Vises Sten, saa vilde jeg skabe Skatte: Guld og ædle Stene, ja endog Slaver til at bære Skatten frem. — Men nu er jeg kommen til at opleve noget endnu større. Skattene behøver slet ikke at skabes — de er der allerede — og Slaverne ligesaa lidt — de staar der rede til at lyde mit Vink. Nu er det gaaet op for mig, at det ikke blot var hin gamle Trolde, der er det redeligste og villigste Væsen under Solen; men at alle de andre Troldevæsener: Kat, Slange, den Tvedelte og alt, hvad de hedder, er den selv samme Trolde som hin gamle, den selv samme, blot i forskellige Skikkelser, og altsaa ligesaa tjenstvillige som han; for i sit Grundvæsen er Trolde altid sig selv lig, ja, aldeles uforanderlig og usvigelig.

Om det saa er Tid og Rum, saa sætter de ingen Skranker for ham mere. Staar han en Dag med sin kraftige Næve løftet rede til at slaa til, hvis jeg befaler, men jeg ikke har Brug for ham i Øjeblikket, siger jeg blot til ham: „Bliv Slange!“ og dernæst til Slangen: „Del dig!“ og straks ligger Kæmpekraften dér delt og ligesom død; og den bliver roligt liggende, til jeg en anden Dag byder: „Bliv hel!“ og Slangen rejser sig spillevende paa sin Hale rede til at lyde mit Bud: „Lys!“ og den lyser, „Bring Bud!“ og den farer afsted, „Træk min Vogn, min Kværn, min Pumpe osv.!“ og straks forvandler Slangen sig til den rigtige Troldeskikkelse og slider for mig.

Saaledes kan jeg have Trolde til Tjeneste til enhver Tid. Men jeg kan ogsaa lade ham gøre Tjeneste paa det Sted, hvor jeg behager. Jeg behøver kun at lade ham gaa i Slange-skikkelse. I denne betyder Afstanden ingen Ting for ham. Han er dér straks og gør Tjeneste efter Ønske.

Men nu kommer det aller mærkeligste. Alt eftersom jeg har lært Trolde sande Væsen at kende, er det efterhaanden gaaet op for mig, at hvad jeg selv gør, det gør jeg egentlig ikke selv; men Trolde gør det i mig. Blot jeg blinker med mit Øjenlaag, sker det ved, at de Tvedelte sidder deri og lurar paa, at jeg skal sige: „Bliv hel!“, og Blinket er der. Og de Tvedelte kom derind, dels gennem Mad og Drikke, dels gennem Luften, jeg indaandede. Saaledes ligger de nu rundt omkring i min hele Krop, rede til at lyde mit Vink; og en hel Del af Forretningerne passer Trolde oven i Købet selv, baade naar jeg er vaagen, og heldigvis da ogsaa, naar jeg sover. —

Hør, Oldefar! det er da i Grunden en rar Trolde!

Ja, min lille Pige! skal vi egentlig vedblive at kalde ham Trolde?

Nej! Lad han bare faa det Familienavn, han har ansøgt om; for han har jo da en stor Familie.

Det har du nok Ret i. Der er jo ikke det Sted i hele Verden, hvor han ikke har hjemme.

Det er da ogsaa hans egne „Slangeblink“, jeg kan takke for, at du fortalte mig det morsomme Æventyr.

Ja! det er det, jeg siger: „Der er ikke noget saa galt, det er jo godt for noget!“
